

CARTA DOMINICAL

17 DE MARÇ DE 2019

RESSÒ DE LA PARAULA

Les vocacions al sacerdoci, responsabilitat compartida

El lema que proposa enguany el Dia del Seminari ens recorda que aquesta institució és "missió de tots".

Se'ns parla del Seminari. Però en realitat el que urgeix recordar és que el naixement, creixement i maduració de les vocacions al sacerdoci és responsabilitat de tots i cadascun dels qui formem la comunitat diocesana. De fet el Seminari no és sols un lloc, una casa, una institució. És una comunitat viva que, reflectint la vida mateixa del poble de Déu, ofereix a les vocacions al sacerdoci el camí de creixement i maduració apropiat.

Des del Concili Vaticà II fins al recent document sobre la formació dels preveres, l'Església no ha deixat d'advertir que les vocacions al sacerdoci són fruit de l'Esperit, que actua en totes i cadascuna de les realitats d'Església: família, parròquia, escola, amics, cultura, grups o moviments, sacerdots, religiosos, bisbes, etc. Hi ha sacerdots si hi ha Església. Hi ha bons sacerdots si hi ha Església autèntica.

Hom es queda sorprès en observar la quantitat de factors que han hagut de confluïr, perquè un arbre finalment ens ofereixi un fruit. Tot ens sembla molt natural i senzill. Però el pagès, després d'una llarga experiència i observació, així com el tècnic agrònom, després d'una atenta recerca, coneixen bé la meravellosa complexitat del procés que va des de la llavor fins al fruit madur.

Un dia em vaig entretenir contemplant una flor, que havia nascut en una esquerdada d'una gran roca: el seu color groc brillant i la seva delicadesa oferien un bell contrast amb el gris i la duresa de la immensa pedra. ¿Havia nascut de la roca, o més aviat d'aquell mínim de terra humida acumulada en la prima escletxa? Un

mínim de terra, una llavor portada pel vent i l'escassa aigua de la pluja havien fet possible aquest brot de vida.

En ple desert no neix una flor. És veritat que de vegades un es troba amb un oasi, que sorprèn com un miracle. Però el secret de l'oasi és que ja no és desert: la terra, la humitat i, sobretot, el microclima que es crea amb la interacció de les plantes... Les plantes que hi ha, es protegeixen les unes a les altres, es fan ombra, es donen humitat. Una llavor perduda que aterri en l'oasi segurament arrelarà i prosperarà.

La vida neix de la vida.

El sacerdot és realment un fruit de l'Església concreta. És signe de la vitalitat eclesial. I la vida eclesial és tot el que l'ha envoltat, des de la seva obertura a la fe, la seva educació, el seu camí, el que ha vist, el que ha assimilat, el que se li ha contagiado, el que ha respirat... I en això tots hi estem implicats.

Una vocació sacerdotal és una filigrana de l'Esperit Sant: Ell dona vida i regeix els esdeveniments, de manera que tot conflueixi en un bon fruit. Aquest fruit, al seu torn, conté llavors, que anirà repartint generosament allà on serveixi. Seguirà el cicle. Però, tret que l'Esperit vulgui prescindir de les mediacions humanes, sempre caldrà una bona terra, unes condicions eclesials apropiades, que acullin i acompanyin a qui en el seu moment servirà la mateixa Església.